

Στον «ελεύθερο κόσμο» υπάρχει μια πολύ ισχυρή εξουσία εκμετάλευσης – το «σεξ». Μοιάζει στις μέρες μας να είναι μια μεγάλη και απρόσωπη δύναμη η οποία φυλακίζει τους ανθρώπους στα σαγόνια της, κάνοντας τους όχι μόνο να διαιωνίζουν το είδος τους,

αλλά επίσης – χάρη στα ποικίλα μέσα που υπάρχουν για πιο αποτελεσματική «εκμετάλευση» της – να ενδίδουν σ'αυτή καθ'αυτή την απρόσωπη εξουσία. Κάποιοι μπορεί να αντιδράσουν, λέγοντας ότι το σέξ είναι πράγματι κάτι πολύ «προσωπικό», αλλά αυτό είναι εντελώς αναληθές. Όπως κάθε άλλη ανθρώπινη παρόρμηση, έτσι και το σεξουαλικό ένστικτο μπορεί να υποταχθεί στη δύναμη της ανθρώπινης προσωπικότητας και να πάρει την πρέπουσα θέση του ως έκφραση συζηγικής αγάπης μέσα στο γάμο. Αλλά μόνον κάποιος υπερβολικά αφελής και ρομαντικός θα δεχόταν ότι αυτό είναι το σέξ που εξυμνείται στις μέρες μας. Η σεξουαλική πράξη ως ηδονή, ως έκφραση της ελευθερίας του ανθρώπου να κάνει οτιδήποτε τον ευχαριστεί: αυτό σημαίνει σέξ για τον μοντέρνο άνθρωπο.

Ο γάμος, αποκομμένος πια από την ευλογία της Εκκλησίας, έχει μετατραπεί σε απλή άδεια για σεξουαλική δραστηριότητα και το σέξ έχει γίνει η βάση του γάμου – άλλη μια περίπτωση όπου το «χαμηλό και ευτελές» έχει σφετεριστεί το ρόλο του υψηλού. Οι νόμοι περί αυτομάτου διαζυγίου καθιστούν τον γάμο, για την πλειονότητα των μοντέρνων ανθρώπων, απλώς ένα είδος νομιμοποιημένης ερωτικής ασυδοσίας.

Η ακολασία αποτελεί πράγματι τον κανόνα. Το σέξ είναι καλό, υγιές, ελεύθερο να το εξασκείς ελεύθερα με οποιονδήποτε επιθυμείς – θα πουν οι «μοντέρνοι». Η νοοτροπία αυτή αποκαλύπτεται στο πρόσωπο του σύγχρονου ανθρώπου: στο κενό, άπληστο, απρόσωπο και εντελώς εξωστρεφές πρόσωπο που είναι πεινασμένο για κάθε είδους «εμπειρία», είναι έτοιμο να εκμεταλευτεί – ας μην αρνιόμαστε την απόδειξη των ειδεχθών αυτών προσώπων – και το οποίο κατασπαράζει οποιονδήποτε έρθει σε επαφή μαζί του.

Πόσο διαφορετικό, πόσο απόλυτα ξένο και ακατανόητο για το σύγχρονο άνθρωπο είναι το πρόσωπο του Χριστιανού ασκητή ο οποίος, παλεύοντας να κυριαρχήσει στα πάθη του αντί να ενδώσει σε αυτά, φανερώνει μια εσωτερική φύση και δύναμη αδιανόητη για τους μοντέρνους τύπους. Αυτοί οι τύποι νομίζουν ότι είναι «ρεαλιστές», αφού μια τέτοια δουλειά ισχύει πράγματι για τους αδύναμους οι οποίοι δεν αγωνίζονται για τίποτε υψηλότερο παρά για το προφανές. Ασφαλώς όμως παραδίνονται στις πιο παράφορες φαντασιώσεις τους όταν θεωρούν ότι έτσι ενεργώντας γίνονται «ελεύθεροι». Η «σεξουαλική ελευθερία» - ο αταίριαστος αυτός συνδυασμός δύο λέξεων που αποδίδουν απολύτως ασύμβατες πραγματικότητες (δεδομένου ότι το σέξ όπως γίνεται στις μέρες μας είναι σκλαβιά), αποτελεί ένα ακόμη παράδειγμα της μοντέρνας ανικανότητας να κάνει κανείς κάτι διαφορετικό από το να ακολουθεί τα πάθη του και να δέχεται οποιοδήποτε αισχρό συναίσθημα δικαιολογεί αυτό το σκοπό.

(π. Σεραφείμ Ρόουζ – Η ζωή και τα έργα του – τόμος Α – σελ. 258)